

θιῶ μιὰ στερνὴ γορὰ καὶ νὰ πεθάνω. Τέτοια θάτανε γιὰ τὴν κακόμοιρή μου τὴν καρδιά τὴν καταπονεμένη, τὴν ἐραποδοσανισμένη μου τὴν καρδιά, τέτοια ἡ μεγαλύτερη ἐφτυχία, ἴδιον τῆς ζωῆς μου τὸ πῶ γλυκὸ, στὴν ἀγκαλιά σου νὰ ξαπνήσω. Θάτανε ὅμως τὸ ἐγύχνημα πάρα πολὶ, σὲ δεχαιώνω, καὶ τέτοια χαρὰ δὲν εἶναι γιὰ τὰ μέγα κατωμένη. Νὰ πεθάνω, νὰ πεθάνω, νὰ πεθάνω ! Δὲ τὸ ξαίρεις μὲ τί πόθο τὴ συλλογιῶμαι τὴν αἰώνια τὴν ἡσυχασιά.

Ἀγάπη μου, ἀχ ! ἐσὺ, ψυχὴ μου, ἀχ ! θησαυρὸς μου καὶ ζήση μου, πές μου, πές μου το πὼς μ' ἀγαπᾷς ὅπως καὶ γὼ σ' ἀγαπῶ.

Εἶναι ὥρες πὺν τὸ νιώθω, πὺν τὸ ξαίρω, κ' εἶναι ὥρες πᾶλε πὺν μοῦ φαίνεται σὰν ἀδύνατο, γιὰτὶ νιώθω τὴν ἀγάπην μου ἀπέραντη, γιὰτὶ λέω πὼς τίποτα στὸν κόσμον, μήτε ἡ ἀγάπην σου ἀκόμη, δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ στὸ βαθὺ τῆς δικῆς μου.

Ὅχ ! τί ἔρωτα, τί πόθο, τί λαχτάρα μοῦ ἔχεις στὰ στήθια μου ἀναμμένα ! Καὶ νὰ ἤθελες τώρα νὰ σβήσῃς τὴν πυρκαγιά πὺν μοῦ καλεῖ τὴν ψυχὴν, μήτε σὺ ὁ ἴδιος δὲ θὰ πὸ κατωρδώνες. Σώπα, Κωστή μου, καὶ μὴ μὲ μαλλώνῃς, ἀγινέ με ἀχ ! πὺν καὶ πὺν νὰ σὲ συλλογιῶμαι καὶ νὰ λιώνω. Κάποιτες, σὰ δὲν εἶμαι καλὴ μήτε νὰ κουνήσω, μήτε νὰ γράφω, μήτε ὅξω νὰ θῶ, κάθουμαι στὴν καρδέγλα μου ἡσυχῇ, ἀσάλεγκτῃ, σὲ θυμοῦμαι, θαρρῶ πὼς σὲ βλέπω. μοῦ φαίνεται πὼς ἀγγέλοι μὲ παίρνουνε σιτοὺς οὐρανούς καὶ πὼς ἡ ψυχὴ μου μέσα μου ἄξαφνα λιώνει. Δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ γίνεται, νὰ δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ, δύναμη δὲν ἔχω νὰ παλαίψω μὲ τὸ ρέμα, γιὰτὶ σὰ ρέμα μὲ τραβᾷ. Μοῦ εἶναι τέτοιος παρᾶδεισος, νὰ ἡξαιρες ! Παρᾶδεισος πὺν μεθᾶς καὶ πὺν χάνεσαι. Μοῦ λές πὼς τέτοιες ὥρες μποροῦνε κάποτε καὶ νὰ σκοτώσουνε. Τόσο τὸ καλῆτερο, φῶς μου. Ὅχ ! ἡ γησέ με νὰ πεθάνω γιὰ τὴν ἀγάπην πὺν σοῦ ἔχω, ἀφ' οὗ τὸ θέλησες νὰ σ' ἀγαπῶ μὲ δύναμη τόση. Δὲ θὰ πῆς τουλάχιστο κατόπι πὼς ἐπάσχει τίποτις στὸν κόσμο πὺν νὰ μοῦ εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου.

Τί λύπη, Κωστή μου, πὺν τὴν ἔχω ἀπὸψε, δὲν εἶναι ἀλήθεια ; Καὶ σὲ πικραίνω καὶ σένα, φτωχὸ μου, λατρεμένο μου πονεῖ. Κάλλια νὰ πάω νὰ πλαγιάσω. Ἐλα ἐσὺ νὰ μὲ θῇς σ' ἰδιονό μου. Ἐλα, ἔλα, ὄχ ! ἔλα, κατὰ πὼς εἶσαι, κατὰ πὼς θέλεις, δὲν πειράζει πὼς θὰ σὲ διῶ, φτάνει νὰ σὲ βλέπω καὶ νὰ σὲ νιώθω. Τὸ φιλεῖ σου, θέλω τὸ φιλεῖ σου, τὸ γυρῶ καὶ λαχταρῶ νὰ σοῦ δώσω τὰ φιλιὰ μου ὅλα. Θέλω τὰ φιλιὰ μου νὰ σὲ τριγυρίζουνε, νὰ σὲ καίτνε, νὰ σὲ μεθοῦνε.

Καλὴ νύχτα, Κωστή μου. ἄβριο τὸ λοιπὸν, ἄβριο. παρᾶκριβέ μου, φίλε μου, ἀδέλφει μου, ἀγάπην μου μοναδική, ἀγάπην μου ἐσὺ ἀπέραντη καὶ λωλή. ἄβριο, ἀχ ! ἐσὺ πὺν σὲ διᾶλεξε ἡ καρδιά μου, ἐσὺ ἀρραβωνιστικὴ τῆς ψυχῆς μου.

Κωστή, ἀγινέ με νὰ γομίσω ἀκόμη τὸ κομμυτᾶν ἄσπρη χαρτὶ πὺν μοῦ ἀπόμεννε, νὰ τελειώσω τὸ κατεβατό. Ἀγινέ με νὰ σοῦ τὸ πῶ ἀκόμη πὼς σ' ἀγαπῶ καὶ σ' ἀγαπῶ. Μὲ κατὰλαβες ; Ὅσο ἀχόρταγα σοῦ τὸ λέω, τόσο ἀχόρταγα ποθῶ καὶ νὰ τὰκούσω. Πές μου ; καλέ μου, μ' ἀγαπᾷς ἀλήθεια ὅσο καὶ γὼ σ' ἀγαπῶ — μ' ἀγαπᾷς ἀλήθεια περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶμα στὸν κόσμο ; Ἀγαπες θὰ μοῦ τὸ πῆς, ἀγγελέ μου, στὸ γράμμα σου τὰδριανό ;

Νά, πάρε, μὰ πάρε στὸ χαρτὶ μου ἀπὸ ἀπάνω,

πάρε τὰ χεῖλια μου καὶ τὴν ψυχὴν μου καὶ τὴν ἀγάπην μου ὅλη καὶ ὅλη μου τὴ ζωὴ, πάρε με ἄλκακαρη, Κωστή μου.

Δευτέρα, ἡ ὥρα δεκάμισι τὸ πρωῒ.— Φίλε μου, τί νύχτα, τί νύχτα τρομερή ! Ἀχ, καιμὲνε μου, ἂν ἡξαιρες τὸ πόσο πονῶ, δὲν ξαίρω τί θὰ γινόσουνε ὁ ἴδιος. Κάλλια νὰ μὴν τὸ ξαίρῃς. Ἐγὼ πὰ δὲ γίνεται, ἡ θὰ πεθάνω ἡ θὰ τραβῶ.

Κωστή μου, Κωστή, ἔχεις δίκιο, χίλιες καὶ χίλιες φορὲς δίκιο· εἶναι βάσανο, εἶναι μαρτύριο νὰ γαπᾷ κανεὶς ἔτσι, μαρτύριο καὶ γρίκη. Φίλε μου, εἶναι κάτι πὺν σὲ κατωτρεφεί, πὺν σὲ ἀγανίζει, πὺν ἐλπίδι καὶ ἀνάσα δὲ σοῦ ἀγίνει. Φοβερό ! Καὶ ποτεῖς ψυχὴ καὶ σάρκα, ὅλος σου ποτεῖς.

(Απολουνθεῖ)

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Οἱ γλωσσαμύντορες

Εἰς τὸ ἰάλαν Ὑπουργεῖον τὸ λεγόμενον : Παιδείας, γλαῦξ τις κρῶζει συγκαλοῦσα τὴν σοφὴν ἐπιτροπὴν, καὶ προσέρχονται μὲ μένος ἡτιτοδόσον ἀνασθείας, Μισαλόπουλος, Γαρδικας, καὶ ἄλλοι δίκως ἐντροπὴν.

Εἰν' ἐκεῖ Πανᾶς πρὸς ὅσων Λαχανόκαρδος Γιολντῆος δυσορῶντες μετὰ γρίκης τὴν τὸν μαλλιαρῶν γενέτην. Εἰν' ἐκεῖ ὁ Μαργαρίτης, ὁ Ζηροῖον καὶ ὁ Βάσης, μὲ τὸν ὁλοικον γραφέα τοῦ Ἐμπόρου Καλαπαδάκη.

Εἰν' ἐκεῖ ὁ Μιστριώτης, εἰν' ὁ Σκιάς, ὠκέτους ἡ θά-
(τωρ)

Σακελλάρης, Ἐξαρχόπουλος καὶ Λεβίδης ἐνταῦθα, καὶ τὴν χεῖρα τοῦ Ζαῖμη ὁ Χαντζιδάκης λαμβάνων, τὸν ἀσπάζεται, δακρύει κ' ἐκφωνεῖ... Ἐὐχαριστῶ.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

Στὴ διάλεξιν τοῦ Ξενοπούλου

Εἴχες δὲν εἴχες τόσες καὶ πάλι μες στὴ μέση, Γρηγόρη, τὸ χ ε ρ ὁ γ ρ α η ο καὶ ἄς μὴν εἴχε θέση. Καὶ δὸς του εἶπες μαλλιαρὸς πὼς εἶσαι γιὰ τὰ μάτια Κ' ἐμεῖς κακὰ χερᾶ—γραφα, κ' ἐσὺ κακὰ δευμάτια.

Στὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας

Νέα πάλι συζήτηση. Τὸ Ὑπουργεῖον καίρεται : Χ ε ι ρ ο ὕ ρ ο ς πρέπει ἢ χ ε ι ρ ο υ ρ ὁ ς ὁ (Θοδωρὸς νὰ λέγεται. Μὰ ὁ Σωτηράκης παρεμβὰς τοὺς ἔκοψε στὴ μέση. κ' εἶπε τὸν τόνον παρενθὺς πὼς θὰ... τὸν μεταθέσει !

....Κριτικὴ καὶ....Ποίηση.

Τὰ «Λυρικά» εἶναι βάσανο καὶ «Τ' Ἀπλὸ Λόγιον» (ζάλη, κ' οἱ «Ὑμνοι»). Ρήγα Γκόλη μου, παραξενεῖα μεγάλη, Καὶ «Τὰ τραγούδια τοῦ νηιοῦ» ; Σοφία μὲ τὸ δρόμι, Τοῦτα μονάχα ὁ Θεὸς... τραγούδια νὰ τὰ κάμει !

Α. Κ.